

ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ

Τη υπερμάχω στρατηγώ τα νικητήρια,
ως λυτρωθείσα των δεινών ευχαριστήρια
αναγράφω σοι η πόλις σου, θεοτόκε
αλλ' ως έχουσα το κράτος απροσμάχητον
εκ παντοίων με κινδύνων ελευθέρωσον
ίνα κράζω σοι χαίρε, νύμφη ανύμφευτε.

ΟΙΚΟΙ

Άγγελος πρωτοστάτης ουρανόθεν επέμφθη
ειπείν τη θεοτόκω το "χαίρε"
και συν τη ασωματώ φωνή
σωματούμενόν σε θεωρών, κύριε,
εξίστατο και ίστατο, κραυγάζουν προς αυτήν τοιαύτα
χαίρε, δι' ης η χαρά εκλάμπει
χαίρε, δι' ης η αρά εκλείπει
χαίρε, του πεσόντσο Αδάμ η ανάκλησις
χαίρε, των δακρύων της Εύας η λύτρωσις
χαίρε, ύψος δυσανάβατον ανθρωπίνοις λογισμοίς
χαίρε, βάθος δυσθεώρητος και αγγέλων οφθαλμοίς
χαίρε, ότι υπάρχεις βασιλέως καθέδρα
χαίρε, ότι βαστάξεις τον βαστάζοντα πάντα
χαίρε, αστήρ εμφανίων τον ήλιον
χαίρε, γαστήρ ενθέου σαρκώσεως
χαίρε, δι' ης νεουργείται η κτίσις
χαίρε, δι' ης βρεφουργείται ο κτίστης
χαίρε, νύμφη ανύμφευτε.

Βλέπουσα η αγία εαυτήν εν αγνεΐα
φησί τω Γαβριήλ θαρσαλέως
το παράδοξόν σου της φωνής
δυσπαράδεκτόν μου τη ψυή φαίνεται
ασπόρου γαρ συλλήψεως την κύησιν πώς λέγεις κράζων
Αλληλούϊα

Γνώσιν άγνωστον γνώναι η παρθένος ζητούσα
εβόησε προς τον λειτουργούντα
εκ λαγόνων αγνών υιόν
πως έστι τεχθήναι δυνατόν, λέξον μοι
προς ήν εκείνος έφησεν εν φόβω, πλήν κραυγάζων ούτω
χαίρε, βουλής απορρήτου μύστις
χαίρε, σιγής δεομένων πίστις
χαίρε, βουλής απορρήτου μύστις
χαίρε, των θαυμάτων Χριστού το προοΐμιον
χαίρε των δογμάτων αυτού το κεφάλαιον

χαίρε, κλίμαξ επουράνιε, η κατέβη ο Θεός
χαίρε, γέφυρα μετάγουσα τους εκ γης προς ουρανόν
χαίρε, το των αγγέλων πολυθρύλλητον θαύμα
χαίρε, το των δαιμόνων πολυθρήνητον τραύμα
χαίρε, το φως αρρήτως γεννήσασα
χαίρε, το " πως μηδένα διδάξασα
χαίρε, σοφών υπερβαίνουσα γνώσιν
χαίρε, πιστών καταυγάζουσα φρένας
χαίρε, νύμφη ανύμφευτε.

Δύναμις του υψίστου επεσκίασε τότε
προς σύλληψιν τη απειρογάμω
και την εύκαρπον ταύτης νηδύν
ως αγρόν υπέδειξεν ηδύν άπασι
τοις θέλουσι θερίζειν σωτηρίαν εν τω ψάλλειν ούτως
Αλληλουϊα

Έχουσα θεοδόον η παρθένος την μήτραν
ανέδραμε προς την Ελισάβετ
το δε βρέφος εκείνης ευθύς
επιγνούν τον ταύτης ασπασμόν έχαιρε
και άλμασιν ως άσπασιν εβόα προς την θεοτόκον
χαίρε, βλαστού απαράντου κλήμα
χαίρε, καρπού ακηράτου κτήμα
χαίρε, γεωργόν της ζωής ημών φύουσα
χαίρε, άρουρα βλαστάνουσα ευφορίαν οικτιρημών
χαίρε, τράπεζα βαστάζουσα ευθηνίαν ιλασμών
χαίρε, ότι λειψώνα της τρυφής αναθάλλεις
χαίρε, ότι λιμένα των ψυχών ετοιμάζεις
χαίρε, δεκτόν πρεσβείας θυμίαμα
χαίρε, παντός του κόσμου εξίλασμα
χαίρε, θεού προς θνητούς ευδοία
χαίρε, θνητών προς θεόν παρηρησία
χαίρε, νύμφη ανύμφευτε.

Ζάλην ένδοθεν έχων λογισμών αφιβόλων
ο σώφρων Ιωσήφ εταράχθη,
προς την άγαμον σε θεωρών
και κλεψίγαμον υπονοών, άμεμπτε
μαθών δε σου την σύλληψιν εκ πνεύματος αγίου έφη
Αλληλουϊα.

Έκουσαν οι ποιμένες των αγγέλων υμνούντων
την ένσαρκον Χριστού παρουσίαν
και δραμόντες ως προς πο μένα
θεωρούσι τούτον ως απνόν άμωμον
εν γαστρί Μαρίας βοσκηθέντα, ην υμνούντες είπον
χαίρε, απνού και ποιμένος μήτηρ

χαίρε, αυλή λογικών προβάτων
χαίρε, αοράτων εχθρών απωστήριον
χαίρε, παραδείσου θυρών ανοικτήριον
χαίρε, ότι τα ουράνια συναγάλλεται τη γη
χαίρε, ότι τα επίγεια συγχορεύει ουρανοίς
χαίρε, των αποστόλων το ασίγητον στόμα
χαίρε, των αθλοφόρων το ανίκητον θάρσος
χαίρε, λαμπρό της χάριτος γνώρισμα
χαίρε, δι' ης εγυμνώθη ο Άδης
χαίρε, δι' ης ενεδύθημεν δόξαν
χαίρε, νύμφη ανύμφευτε.

Θεοδρόμον ατέρα θεωρήσαντες μάγοι
τη τούτου ηκολούθησαν αίγλη
και ως λύχνον κρατούντες αυτόν
δι' αυτού ηρεύνων κραταιόν άνακτα
και φθάσαντες τον άφθαστον εχάρησαν, αυτό βοώντες
Αλληλούϊα

Ίδον παίδες Χαλδαίων εν χερσί της παρθένου
τον πλάσαντα χειρί τους ανθρώπους
και δεσπότην νοούντες αυτόν,
ει και δούλου έλαβε μορφήν, έσπευσαν
τοίς δώροις θεραπεύσαι και βοήσαι τη ευλογημένη
χαίρε, άστέρος αδύτου μήτηρ
χαίρε, αυγή μυστικής ημέρας
χαίρε, της απάτης την κάμινον σβέσασα
χαίρε, της τριάδος τους μύστας φωτίζουσα
χαίρε, τύραννον απάνθρωπον εκβαλούσα της αρχής
χαίρε, κύριον φιλάνθρωπον επιδείξασα Χριστόν
χαίρε, η της βαρβάρου λυτρουμένη θρησκείας
χαίρε, η του βορβόρου ρυομένη των έργων
χαίρε, πυρός προσκύνησιν παύσασα
χαίρε, φλογός παθων απαλλάττουσα
χαίρε, πιστών οδηγέ σωφροσύνης
χαίρε, πασών γενεών ευφροσύνη
χαίρε, νύμφη ανύμφευτε.

Κήρυκες θεοφόροι γεγονότες οι μάγοι
υπέστρεψαν εις την Βαβυλώνα,
εκτελέσαντές σου το χρησμόν
και κηρύξαντές σε τον Χριστόν άπασιν,
αφέντες τον Ηρώδην ως ληρώδη, μη ειδότα ψάλλειν
Αλληλούϊα.

Λάμπας εν τη Αιγύπτω φωτισμόν αληθείας
εδίωξας του ψεύδους το σκότος
τα γαρ είδωλα ταύτης, σωτήρ,

μη ενέγκαντά σου την ισχύν πέπτωκεν
οι τούτων δε ρυσθέντες εβίων προς την θεοτόκον
χαίρε, ανόρθωσις των ανθρώπων
χαίρε, κατάπτωσις των δαιμόνων
χαίρε, της απάτης την πλάνην ποτήσασα
χαίρε, των ειδώλων τον δόλον ελέγξασα
χαίρε, θάλασσα ποντίσασα Φαραώ τον νοητόν
χαίρε, πέτρα η ποτίσασα τους διψώντας την ζωήν
χαίρε, σκέπη του κόσμου, πλατυτέρα νεφέλης
χαίρε, τροφής αγίας διάκονε
χαίρε, η γη της επαγγελίας
χαίρε, εξ ης ρέει μέλι και γάλα
χαίρε, νύμφη ανύμφευτε.

Μέλλοντος Συμείωνος του παρόντος αιώonos
μεθίστασθαι του απατεώνος,
επεδόθης ως βρέφος αυτώ
αλλ' εγνώσθης τούτω και Θεός τέλειος
διόπερ εξεπλάγη σου την άπειρον σοφίαν κράζων
Αλληλούϊα.

Νέαν έδειξε κτίσιν εμφανίσας ο κτίστης
ημίν τοίς υπ' αυτού γενόμενοις,
εξ ασπόρου βλαστήσας γαστρός
και φυλάξας ταύτην, ώσπερ ην, άφθορον,
ίνα το θαύμα βλέποντες υμνήσωμεν αυτήν βοώντες
χαίρε, το άνθος της αφθαρσίας
χαίρε, το στέφος της εγκρατείας
χαίρε, αναστάσεως τύπον εκλάμπουσα
χαίρε, των αγγέλων τον βίον εμφανίουςα
χαίρε, δένδρον αγλαόκαρπον, εξ ού τρέφονται πιστοί
χαίρε, ξύλον ευσκιόφυλλον, υφ' ού σκέπονται πολλοί
χαίρε, κυφορούσα οδηγόν πλανωμένους
χαίρε, απογεννώσα λυτρωτήν αιχμαλώτοις
χαίρε, κριτού δικαίου δυσώπησις
χαίρε, πολλών παιόντων συγχώρησις
χαίρε, στολή των γυμνών παρρησίας
χαίρε, στοργή πάντα πόθον νικώσα
χαίρε, νύμφη ανύμφευτε.

Ξένον τόκον ιδόντες ξενωθώμεν του κόσμου,
τον νουν εις ουρανός μεταθέντες
διά τούτο γάρ ο υψηλός Θεός
επί γης εφάνη ταπεινός άνθρωπος,
βουλόμενος ελκύσαι προς το ύψος τους αυτώ βοώντας
Αλληλούϊα.

Όλος ην εν τοίς κάτω και των άνω ουδ' όλως

απὴν ὁ ἀπερίγραπτος λόγος
συγκατάβασις γὰρ θεϊκὴ,
οὐ μετὰβασις δὲ τοπικὴ γέγονε,
καὶ τόκος ἐκ παρθένου θεολήπτου ἀκουούσης ταῦτα
χαίρε, θεοῦ ἀχωρήτου χώρα
χαίρε, σεπτοῦ μυστηρίου θύρα
χαίρε, τῶν ἀπίστων ἀμφίβολον καύχημα
χαίρε, ὄχημα πανάγιον τοῦ ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ
χαίρε, οἴκημα πανάριστον τοῦ ἐπὶ τῶν Σεραφίμ
χαίρε, ἡ ταναντία εἰς ταυτό ἀγαγούσα
χαίρε, ἡ παρθενίαν καὶ λοχείαν ζευγνύσα
χαίρε, δι' ἧς ἐλύθη παράβασις
χαίρε, δι' ἧς ἠνοίχθη παράδεισος
χαίρε, ἡ κλεῖς τῆς Χριστοῦ βασιλείας
χαίρε, ἐλπίς ἀγαθῶν αἰωνίων
χαίρε, νύμφη ἀνύμφευτε.

Πάσα φύσις ἀγγέλων κατεπλάγη τὸ μέγα
τῆς σῆς ἐπανθρωπήσεως ἔργον
τον ἀπρόσιτον γὰρ ὡς θεόν
εθεώρει πάσι προσιτὸν ἄνθρωπον,
ἡμῖν μὲν συνδιάγοντα, ἀκούοντα δὲ πάρα πάντων
Ἀλληλούϊα.

Ῥήτορας πολυφθόγγους ὡς ἰχθύας ἀφώνους
ορώμεν ἐπὶ σοί, θεοτόκε
ἀπορούσι γὰρ λέγειν τὸ " πῶς
καὶ παρθένος μένεις καὶ τεκεῖν ἰσχυσας"
ἡμεῖς δὲ τὸ μυστήριον θαυμάζοντες πιστῶς βρώμεν
χαίρε, σοφίας θεοῦ δοχεῖον
χαίρε, προνοίας αὐτοῦ ταμεῖον
χαίρε, φιλοσόφους ἀσόφους δεικνύουσα
χαίρε τεχνολόγους ἀλόγους ἐλέγχουσα
χαίρε, ὅτι ἐπιωράνθησαν οἱ δεινοὶ συζητηταὶ
χαίρε, τῶν Ἀθηναίων τὰς πλοκάς διασπῶσα
χαίρε, τῶν ἀλιέων τὰς σαγήνας πληρούσα
χαίρε, βυθοῦ ἀγνοίας ἐξέλκουσα
χαίρε, πολλοὺς ἐν γνώσει φωτίζουσα
χαίρε, οἰκίας τῶν θελώντων σωθῆναι
χαίρε, λιμῆν τῶν τοῦ βίου πλωτῆρων
χαίρε, νύμφη ἀνύμφευτε.

Σώσαι θέλων τὸν κόσμον ὁ τῶν ὅλων κοσμήτωρ
πρὸς τούτον αὐτεπάγγελτος ἦλθε
καὶ ποιμὴν ὑπάρχων ὡς θεός
δι' ἡμᾶς ἐφάνη καθ' ἡμᾶς ἄνθρωπος
ὁμοίω, γὰρ τὸ ὅμοιον καλέσας ὡς Θεός ἀκούει
Ἀλληλούϊα

Τείχος ει των παρθένων, θεοτόκε παρθένε,
και πάντων των εις σε προστρεχόντων
ο γαρ του ουρανού και της γης
κατεσκεύασέ σε ποιητής, άχραντε,
οικήσας εν τη μήτρα σου και πάντας σου προσφωνείν διδάξας
χαίρε, η στήλη της παρθενίας
χαίρε, η πύλη της σωτηρίας
χαίρε, αρχηγέ νοητής αναπλάσεως
χαίρε, χορηγέ θεϊκής αγαθότητος
χαίρε, σύ γαρ ανουθέτησας τους συληθέντας τον νουν
χαίρε, η τον φθορέα των φρενών καταργούσα
χαίρε, η τον σπορέα της αγνείας τεκούσα
χαίρε, παστάς ασπόρου νυμφεύσεως
χαίρε, πιστούς κυρίω αρμόζουσα
χαίρε, καλή κουροτρόφε παρθένων
χαίρε, ψυχών νυμφοστόλε αγίων
χαίρε, νύμφη ανύμφευτε.

Ύμνος άπας ηττάται, συνεκτείνεσθαι σπεύδων
των πλήθει των πολλών οικτιρισμών σου
ισαρίθμους γαρ τη ψάμμω ωδάς
αν προσφέρωμέν σοι, βασιλεύ άγιε,
ουδέν τελούμεν άξιον, ων δέδωκας ημίν τοις σοί βοώσιν
Αλληλούϊα.

Φωτοδόχον λαμπάδα τοις εν σκότει φανείσα
ορώμεν την αγίαν παρθένον
το γάρ άϋλον άπτουσα φως
οδηγεί προς γνώσιν θεϊκήν άπαντας,
αυγή τον νουν φωτίζουσα, κραυγή δε τιμωμένη ταύτη
χαίρε, ακτίς νοητού ηλίου
χαίρε, βολίς τους αδύτου φέγγους
χαίρε, αστραπή τας ψυχάς καταλάμπουσα
χαίρε, ως βροντή τους εχθρούς καταπλήττουσα
χαίρε, ότι τον πολύφωτον ανατέλλεις φωτισμόν
χαίρε, ότι τον πολύρρυτον αναβλύζεις ποταμόν
χαίρε, της κολυμβήθρας ζωγραφούσα τον τύπον
χαίρε, της αμαρτίας αναιρούσα τον ρύπον
χαίρε, κρατήρ κερνών αγαλλίασιν
χαίρε, οσμή της Χριστού ευωδίας
χαίρε, ζωή μυστικής ευωχίας
χαίρε, νύμφη ανύμφευτε.

Χάριν δούναι θελήσας οφλημάτων αρχαίων
ο πάντων χρεωλύτης ανθρώπων,
επεδήμησε δι' εαυτού
προς τους αποδήμους της αυτού χάριτος

και σχίσας το χειρόγραφον ακούει παρά πάντων ούτως
Αλληλούϊα.

Ψάλλοντάς σου τον τόκον ανυμνούμεν σε πάντες
ως έμπυχον ναόν, θεοτόκε
εν τη ση γάρ οικήσας γαστρί
ο συνέχων πάντα τη χειρί κύριος
ηγίασεν, εδόξασεν, εδίδαξε βοάν σοι πάντας
χαίρε, σκηνή του Θεού και λόγου
χαίρε, αγία αγίων μείζων
χαίρε, κιβωτέ χρυσοθείσα τω πνεύματι
χαίρε, θησαυρέ της ζωής αδαπάνητε
χαίρε, τίμιον διάδημα βασιλέων ευσεβών
χαίρε καύχημα σεβάσμιον ιερέων ευλαβών
χαίρε, της εκκλησίας ο ασάλευτος πύργος
χαίρε, της βασιλείας το απόρθητον τείχος
χαίρε, δι' ης εγείρονται τρόπαια
χαίρε, δι' ης οι εχθροί καταπίπτουσι
χαίρε, χρωτός του εμού θεραπεία
χαίρε, ψυχής της εμής σωτηρία
χαίρε, νύμφη ανύμφευτε

Ω πανύμνητε μήτερ, η τεκούσα τον πάντων
αγίων αγιώτατον λόγον,
δεξαμένη την νυν προσφορά,
από πάσης ρύσαι συμφοράς άπαντας
και της μελλούσης λύτρωσαι κολάσεως τους συμβοώντας
Αλληλούϊα.